

SOẠN TẬP KINH MỘT TRĂM TRUYỆN NHÂN DUYÊN QUYỂN 5

Phẩm 5: NGA QUỶ

41- Truyện Bà Phú-Na-Kỳ Bị Đọa Vào Nga Quỷ

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong vườn trúc Ca-lan-đà, thành Vương xá.

Khi sắp đến giờ ăn, Tôn giả Xá-lợi-phất và Đại Mục-kiền-liên trước quán sát chúng sinh trong địa ngục, súc sinh và nga quỷ rồi sau mới ăn. Sở dĩ Xá-lợi-phất và Mục-kiền-liên phải quán sát như vậy, vì muốn làm cho chúng sinh nhàm chán sinh tử mà ưa cầu Niết-bàn.

Lúc ấy Mục-kiền-liên thấy một nga quỷ, mình mẩy như thân cây bị cháy, bụng to như quả núi, cổ họng nhỏ như cây kim, tóc mọc tua tủa như đao nhọn, lại quấn chằng chịt vào thân thể, giữa chi tiết trong thân đều có lửa bốc ra. Nga quỷ kêu la rên rỉ, rong chạy khắp nơi để ăn uống, khổ nhọc suốt ngày nhưng cũng không có.

Ngài Mục-kiền-liên thấy nga quỷ, bèn hỏi:

–Người đã gây ra nghiệp gì, mà chịu khổ như vậy?

Nga quỷ thưa:

–Nơi có mặt trời thì không cần đèn đuốc. Đức Như Lai Thế Tôn hiện còn tại thế, xin Tôn giả hãy thưa hỏi Ngài, hiện giờ tôi đang đói khát nên không trả lời được.

Ngài Mục-kiền-liên liền đến gặp Phật định hỏi Như Lai nga quỷ đã gây ra hành nghiệp gì mà phải chịu khổ như vậy.

Bấy giờ Đức Thế Tôn ngự giữa đại chúng, đang giảng nói pháp mầu cho trời người nghe. Thấy Mục-liên, Đức Phật hỏi:

–Hôm nay, thầy có thấy điều gì lạ chẳng?

Tôn giả Mục-liên thưa:

–Con thấy một nga quỷ, thân thể bị cháy, rong chạy khắp nơi.

Tôn giả bèn thuật lại sự việc trên cho Phật nghe và hỏi Đức Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, đời trước nga quỷ ấy đã gây ra nghiệp ác gì mà phải chịu khổ như thế?

Đức Thế Tôn bảo Mục-liên:

–Thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Vào hiền kiếp này, trong thành Xá-vệ có một vị trưởng giả, là người có vô lượng tài sản, của báu, nhiều không thể tính kể, thường sai người giúp việc ép nước mía để bố thí cho mọi người. Bấy giờ, có một vị Bích-chi-phật bị bệnh khát rất nặng, thầy thuốc bảo uống nước mía mới hết bệnh. Vị Bích-chi-phật liền đến nhà trưởng giả để xin nước mía.

Trưởng giả thấy vị Bích-chi-phật oai nghi đỉnh đạc trang nghiêm, sinh tâm rất kính tin, bèn hỏi:

Thưa, Ngài cần gì ạ!

Vị Bích-chi-phật nói:

–Tôi bị bệnh khát rất nặng, cần uống nước mía, nên đến đây định xin.

Trưởng giả nghe nói, trong tâm rất vui mừng, liền bảo vợ là Phú-na-kỳ:

–Tôi có việc gấp định ra đi, vậy bà ở nhà hãy lấy nước mía cúng dường cho Bích-chi-phật.

Người vợ đáp:

–Anh cứ ra đi, em ở nhà sẽ cúng dường.

Khi người chồng đi rồi, người vợ liền lấy bát của vị Bích-chi-phật đến chỗ khuấy tiểu tiện vào đó và đổ nước mía lên trên, rồi trao cho vị Bích-chi-phật. Bích-chi-phật nhận bát, biết ngay không phải là nước mía, liền đổ xuống đất, ôm bát không trở về.

Về phần người vợ, sau khi chết đi bị đọa vào loài ngạ quỷ, thường bị đói khát ép ngặt, do nghiệp duyên ấy nên phải chịu khổ như thế.

Đức Phật bảo ngài Mục-liên:

–Thầy nên biết, vợ của vị trưởng giả lúc bấy giờ nay chính là ngạ quỷ Phú-na-kỳ.

Khi Đức Phật nói về việc của ngạ quỷ này thì các Tỳ-kheo dứt bỏ được tâm tham lam, bôn sển, nhằm chán sinh tử, có vị chứng được quả Tu-đà-hoàn, có vị chứng được quả Tư-đà-hàm, có vị chứng được quả A-na-hàm, có vị chứng được quả A-la-hán, có vị phát tâm Bích-chi-phật, có vị phát tâm Bồ-đề vô thượng.

Lúc bấy giờ các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, vui mừng thực hành.

M